

PILINSZKY JÁNOS :

ÜZENET AZ ÜVEGVÁRBÓL

Körülöttem hűvös, kék üvegfalat
kemény lapokból vont a végzetem,
magamba zárni minden élesen
kiszállni-készült, izzó nyílhegyet,
mit képzelet kovácsolt, vágy lövelt,
való világba ütni ércfejét.

Anyagtalan lehetsz csupán enyém,
a zárt üvegfal gátlón visszatart
— mint víztartó az úszkáló halat, —
hogy hozzád érjek és te testtel érij, —
maradsz te nekem puszta forma, fény,
a képzeletnek engedő anyag.

E lány elemből gyúrom győztesen
veled-csatázó, karcsú szobrodat,
ki átkarol, ha itt az alkonyat,
velem dalol, ha vérem énekel
az álom oldó, híg esőiben,
s velem virrad meg minden hajnalon,

hogy nappalomnak számos gondja közt
kinyíló számos, rejtett résen át
belémeressze súlyos áramát,
s a pattanásig töltve véremet
ölelni üzzön, míg a dúlt ideg
szederjes szájjal egyre ordítóz.

De bűvös váram tűzálló üveg!
falát hiába vívja vérsugár,
olvasztja száz szikrás idegfonál,
nem olvad, pattan szét, — de szívtelen,
szűkös terébe azt, mit szív terem:
bezárja sűrű, fojtó lázaim.

Hogy küszködöm, hogy zúznám szét magam!
hogy játszanám ki rendelt végzetem!
hogy lennék egyszer én is meztelen!

csak érezhetném pőre bőrömön
mint borzad át végső, nyilt öröm,
— de mégis, így is mondom: jól van ez.

— Mert néha látlak, késő délután,
amint a tóra mész, te szép modell,
s ilyenkor álom-másod nesztelen
utadba áll: mint kintől kergetett,
egymáshoz űzött, megtévedt kezek
imádkoztok veszendő lelkemért.

MIHÁLY LÁSZLÓ :

KÖZÉPKORI FRESKÓ

Tivornya, tánc, mindent a vaskos derű lep,
csak arcom ónos és szemembe' rémület,

attól, amit látok, s más nem vesz észre;
eszeveszett lakmározók nem kapnak észbe!

Kiáltanék, de olyan szörnyű mind, ami
a számra jönne, hogy nem bírok szólani.

A borzalom lidérce a mellemre ül,
s tudom, hogy se én se más el nem menekül.

Miért látok, ha nincs erős, kemény kezem?
Karomba nincs izom, csak a vést érzem?

Hiába már én csacska szóm és száz ima;
miért is kell gyáva költőnek lenni ma?!